

A tengerhez

К морю

Tenger, te szüntelen idegroham
Önmagad kényszerzubonyában,
Örökké habzó száj – megláttalak,
S mindjárt pofádba köpni vágytam.

Te, rángógörcsök végtelenje, tenger,
Hazámat körbe-körbe rázod –
Te őrjited meg sós gyűlöleteddel,
Hogy eleméssze a világot?

Nyál tengere, amit összefröcsögtek
Kongresszusok küldöttei,
Sirályok örködnek fölötted:
Iljics dús szemöldökei.

Partodon állva nézem én:
Hullám vonul hullám után dörögve,
Mint november hetedikén
Menetelők a dísztribünt köszöntve.

Ó, szovjet népek tengere, belőled
Vízcseppként párolognék el, de menten
Határőr jön kutyával, s visszazökkent
Álmomból, elkérve a dokumentem.

(A [Kormos István és Baka István versei](#) című kötetből.)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)